

Ніколуc Микола Миколайович

Мій дядя Ніколуc Микола Миколайович народився 10 березня 1978 року в селі Некременне Олександрівського району.

Усе своє життя він прожив у своєму рідному селі, яке дуже любив і пишався ним. Закінчив Некременську школу, поступив до Краматорського СПТУ № 47, де опанував професію слюсаря-електрогазозварника. Після закінчення закладу повернувся в рідне село та почав працювати в колгоспі «Іскра»: спочатку слюсарем, а згодом трактористом.

На вигляд - простий сільський хлопець, але начитаний, ерудований. Мріяв збудувати власний будинок, тому був дуже працьовитим. Недаремно всі згадують Миколу Миколайовича як гарного фахівця своєї справи. Микола допомагав усім, хто звертався до нього: чи ворота відремонтувати, чи авто або навіть комбайн, трактор. Одним словом, мій дядько Микола мав «золоті руки». Пам'ятаю його добрим, веселим, усміхненим.

Ніколи не забуду 9 вересня 2022 року. Мій дядя пішов добровольцем на захист своєї рідної України, хоча за станом здоров'я його повертали декілька разів. Не міг він стояти осторонь і дивитись, як убивають його друзів. Пригадую його слова: «Я повинен йти на війну, щоб помститися за своїх хлопців».

«Рішучий, відважний, сміливий, багато разів дивився смерті в очі, але не злякався», - так згадують його побратими з військової частини 3017 НГУ, де воював Ніколуc Микола Миколайович, солдат, помічник гранатометника.

Нашому героєві довелося захищати нашу незалежність у багатьох гарячих точках: Бахмут, Лиман, Кліщіївка. Війна підірвала здоров'я нашого солдата і 31 грудня 2023 року зупинилося серце воїна.

Вічна пам'ять, тобі Герою! Ти на завжди в наших серцях.

*Спогади племінника Сергія
Ніколуса*

